

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžf/32/2016
Identifikačné číslo spisu: 8015200050
Dátum vydania rozhodnutia: 18.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8015200050.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a sudcov JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Sone Langovej v právnej veci žalobcu: SELIZE, s.r.o., so sídlom Štefánikova 775/3897, Bardejov, právne zastúpený: JUDr. Ivo Babjak, advokát, so sídlom Sovietskych hrdinov 200/33, Svidník, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100305/1/498786/2014/5056 zo dňa 11. novembra 2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 5S/2/2015-37 zo dňa 20. januára 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 5S/2/2015-37 zo dňa 20. januára 2016 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 1100305/1/498786/2014/5056 zo dňa 11. novembra 2014, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Prešov č. 9711401/5/2000122/2014/4080/ zo dňa 04.07.2014, ktorým správca dane podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (Daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len daňový poriadok) vyrubil žalobcovi za zdaňovacie obdobie 3. štvrtrok 2012 rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len DPH) v sume 9.639,05 €.

Z obsahu administratívneho spisu súd zistil, že správca dane vykonal u žalobcu daňovú kontrolu na DPH za zdaňovacie obdobie 3. a 4. štvrtrok 2012 na základe faktúr č.: 0272012 zo dňa 04. 07. 2012,

0312012 zo dňa 03. 07. 2012, 0302012 zo dňa 13. 07. 2012, 0292012 zo dňa 09. 07. 2012, 0282012 zo dňa 06. 07. 2012, vystavených dodávateľom Valva s.r.o., Hlavná 58, Košice, za nákup tovaru - dodávka stavebnej ocele. O výsledku kontroly vyhotovil správca dane Protokol č. 9711401/5/1847991/2014 zo dňa 13. 05. 2014, ktorý doručil žalobcovi dňa 16. 05. 2014. Žalobca sa k výsledkom kontroly v stanovenej lehote nevyjadril, a preto začal správca dane vyrubovacie konanie, v rámci ktorého rozhodnutím č. 9711401/5/2 000122/2014/4080/Nem zo dňa 14. 07. 2014 vyrubil žalobcovi rozdiel DPH v čiastke 9639,05 €.

Z obsahu spisu krajský súd ďalej zistil, že vyrubovacie konanie začalo v danom prípade dňa 17. 05. 2014, nasledujúci deň po dni doručenia protokolu o výsledku daňovej kontroly. Správca dane bol podľa § 68 ods. 2 daňového poriadku povinný vydať rozhodnutie do 23. 06. 2014. Uvedenú lehotu nedodržel a vo veci rozhodol až dňa 04. 07. 2014. Námietku žalobcu smerujúcu voči nezákonnosti oneskorene vydaného rozhodnutia považoval za nedôvodnú, pretože nedodržanie lehoty na vydanie rozhodnutia nepovažoval za vadu, ktorá by mala vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

Za nedôvodnú považoval súd 1. stupňa aj námietku ohľadom nezohľadnenia výpovede konateľa spoločnosti Valva s.r.o. z dôvodu, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ako aj rozhodnutia správcu dane nesporne vyplýva, že uvedený dôkazný prostriedok daňové orgány použili a vyhodnotili. Správca dane k uvedenému konštatoval, že z vyjadrenia uvedenej osoby nebol preukázaný pôvod deklarovaného tovaru, pretože ten nevedel od koho tovar nakupoval, kto uskutočnil prepravu, z akého miesta, kto uhrádzal náklady na prepravu a nepredložil ani doklady preukazujúce predmetnú obchodnú transakciu.

Krajský súd vyhodnotil aj námietku ohľadom nedodržania ustanovenia § 24 ods. 2 daňového poriadku správcom dane v rámci vypočutia svedkov za nedôvodnú a uviedol, že z výpovedí dodávateľskej spoločnosti a žalobcu bolo jednoznačne identifikované, kto bol dodávateľom a kto odberateľom tovaru.

Súd sa vysporiadal aj s námietkou žalobcu ohľadom zaujatia stanoviska k argumentáciám žalobcu obsiahnutých v odvolaní zo dňa 20. 08. 2014 v súvislosti s aplikáciou rozsudkov Súdneho dvora Európskej únie na daný prípad. Uviedol, že z napadnutého rozhodnutia vyplynulo, že žalovaný sa vysporiadal s aplikáciou rozsudkov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Súdneho dvora EÚ tým, že závery rozsudkov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf/1/2011 a 5Sžf/22/2009 nemôže akceptovať z dôvodu, že relevantné doklady ohľadom existencie tovaru neboli predložené dodávateľom ani žalobcom ako odberateľom. V citovaných rozsudkoch najvyšší súd zaujal stanovisko v prípadoch, v ktorých správca dane zistil pochybnosti výlučne z dôvodu preverovania účtovnej evidencie u dodávateľov. K aplikácii rozsudkov Súdneho dvora EÚ uviedol, že každý prípad je potrebné posudzovať individuálne, pretože vychádza z iného skutkového stavu. Žalobca v danom prípade poukázal na rozsudky Súdneho dvora EÚ, ktoré sa na daný prípad nedajú aplikovať.

V danom prípade nebolo dostatočným spôsobom preukázané, že na základe faktúr vystavených dodávateľom došlo k vzniku daňovej povinnosti. Samotná existencia a zaúčtovanie faktúr nie je relevantným dôkazom, že k dodaniu tovaru skutočne došlo tak, ako to deklaruje žalobca a nezakladá automaticky možnosť uplatnenia práva na odpočítanie dane z deklarovaného zdaniteľného obchodu. Správca dane nevychádzal len z predložených faktúr, ale vykonal aj dokazovanie smerujúce k prevereniu a získaniu údajov o tom, či a ako žalobca prijal fakturovaný tovar a či údaje uvedené vo faktúrach odrážajú skutočnosti tak, ako nastali.

Krajský súd v Prešove v závere svojho rozhodnutia skonštatoval, že daňové orgány konali v súlade so zákonom na základe zisteného skutkového stavu. O trovách konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p.

II.

Voči rozsudku Krajského súdu v Prešove podal žalobca odvolanie, v ktorom poukázal na žalobné

námietky a trval na tom, že rozhodnutie žalovaného nebolo vydané v súlade so zákonom, pretože sa zakladá na nesprávnom právnom posúdení veci, v konaní správnych orgánov bola zistená vada, ktorá môže mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, pričom rozhodnutím bol žalobca ukrátený na svojich právach.

Výčítal súdu 1. stupňa, že vo svojom rozsudku dostatočne neodôvodnil, prečo považuje nedodržanie procesnej lehoty na vydanie rozhodnutia za vadu, ktorá nemá vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Poukázal na konanie daňových orgánov, ktoré bolo v rozpore s ustanovením § 68 ods. 2 a § 74 ods. 2 druhá veta, daňového poriadku.

Obsahom odvolania žalobcu boli námietky smerujúce k nezákonnému postupu daňových orgánov, ktoré nekonali v súlade so zákonom a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, keď vydali rozhodnutie po uplynutí zákonom určenej lehoty.

Žiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby rozsudok Krajského súdu v Prešove zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov súdneho konania, ktoré v prílohe vyčíslil.

III.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že nedodržanie lehoty na vydanie rozhodnutia v súlade s ustanovením § 68 ods. 2 písm. c) daňového poriadku nemalo vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

Námietky žalobcu považuje za neopodstatnené a navrhol rozsudok Krajského súdu v Prešove potvrdiť.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní postupoval v zmysle ust. § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. (Správny súdny poriadok), účinného od 01.07.2016, podľa ktorého sa odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona dokončia podľa doterajších predpisov, t.j. podľa zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu, napadnuté rozhodnutia daňových orgánov oboch stupňov a konania, ktoré predchádzali ich vydaniu, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O.s.p.). Preto v správnom súdnictve súd

dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, t.j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdnictva (§ 250i ods. 1 veta druhá O.s.p.). Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve (prvostupňového ani odvolacieho) nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, t.j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na záväznosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania.

Nie je preto úlohou najvyššieho súdu v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v správnom súdnictve prehodnocovať správnosť záverov krajského súdu na základe nesúhlasu odvolateľa s takýmito závermi. Účelom konania v správnom súdnictve je poskytnutie súdnej ochrany pred tvrdeným nezákonným rozhodnutím.

Ak také rozhodnutie na základe zistení krajského súdu bolo vydané v konaní, ktoré netrpí vadou spôsobilou ovplyvniť jeho zákonnosť a krajský súd svoje zistenie presvedčivo a s poukazom na procesné ustanovenia náležite odôvodní, niet dôvodu, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu zrušil.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Prešove, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedeným v odvolaní uvádza nasledovné:

Podstatou a obsahom celého podaného odvolania žalobcu voči rozsudku Krajského súdu v Prešove je nesúhlas s jeho právnym záverom, podľa ktorého nedodržanie zákonom určenej lehoty na vydanie správneho rozhodnutia nie je vadou, ktorá by mala vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

Uvedený právny záver vychádza z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej nedodržanie lehoty na vydanie rozhodnutia nemá za dôsledok nezákonnosť rozhodnutia. Lehota určená zákonom v ust. § 68 ods. 2 daňového poriadku je lehotou procesnou, ktorá ma poriadkový charakter, jej nedodržanie nespôsobuje nezákonnosť samotného rozhodnutia a jej prípadné nedodržanie nemá vplyv ani na právnu pozíciu účastníkov konania. V týchto prípadoch je ochrana účastníka konania zabezpečovaná v rámci konania proti nečinnosti orgánov verejnej správy podľa § 250t O.s.p. Právny význam uvedeného ustanovenia je daný iba v súvislosti s lehotami ovplyvňujúcimi samotnú daňovú

povinnosť, a to zánik práva vyrubiť daň a rozdiel dane podľa § 69 Daňového poriadku.

Nedodržanie zákonom určenej procesnej lehoty na vydanie rozhodnutia podľa č. 9711401/5/2 000122/2014/4080/Nem zo dňa 14. 07. 2014 Daňovým úradom Prešov podľa § 68 ods. 2 daňového poriadku, preto ani v danom prípade nie je takou vadou, ktorá by mala vplyv na jeho zákonnosť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených dôvodov potvrdil rozsudok Krajského súdu v Prešove 3S/74/2013-117 zo dňa 11. septembra 2015 podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 O.s.p., pretože je vecne správne a v jeho konaní ani v postupe daňových orgánov nezistil vadu, ktorá by mala vplyv na zákonnosť vydaných rozhodnutí.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 2 v spojení s ust. § 246c ods. 1 O.s.p. s prihliadnutím na ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi nepriznal náhradu trov konania z dôvodu neúspechu v konaní a žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.